

Arrest

nr. 188 691 van 21 juni 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 19 juni 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij betekend op 9 juni 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2017 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Servische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op [...] 1985.

Verzoekster huwde met de heer R. van Nederlandse nationaliteit. Verzoekster verkreeg een verblijfsrecht in Nederland.

Op 27 mei 2003 kreeg verzoekster een zoon L.R., eveneens van Nederlandse nationaliteit.

Bij beschikking van de rechtbank van Breda van 19 augustus 2008 werd haar minderjarige zoon onder toezicht gesteld en sinds maart 2009 werd het kind uit huis geplaatst.

Op 20 november 2009 overleed verzoeksters echtgenoot en vader van L.R.

In 2010 verkregen familieleden van verzoekster in België een verblijf. Thans, naar info van de verweerder ter zitting, beschikken de familieleden over een C-kaart.

Bij beschikking van 22 september 2011 heeft de rechtbank te Middelburg verzoekster uit het ouderlijk gezag over haar minderjarige zoon ontheven. Verzoekster behield een bezoekrecht.

Op een onbepaald ogenblik komt verzoekster naar België.

Op 14 oktober 2012 kreeg verzoekster van de gemachtigde het bevel om het grondgebied te verlaten en kreeg zij eveneens een inreisverbod van drie jaar.

Bij besluit van 11 november 2013 werd de Nederlandse verblijfsvergunning geldig tot 20 oktober 2013 met terugwerkende kracht vanaf 12 augustus 2011 ingetrokken, daar uit de gemeentelijke basisadministratie gebleken was dat verzoekster sedert 12 augustus 2011 was uitgeschreven uit Nederland.

Op 12 april 2015 kreeg verzoekster van de gemachtigde opnieuw het bevel het grondgebied te verlaten.

Op 5 mei 2015 kreeg verzoekster van de gemachtigde opnieuw het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 4 november 2015 kreeg verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 4 november 2015 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 163 764 van 9 maart 2016 vernietigde de Raad het inreisverbod van 4 november 2015.

Op 10 november 2015 richtte de gemachtigde een "readmissie" aanvraag aan de Servische autoriteiten die op 17 november 2015 hiervoor hun akkoord gaven.

Op 17 november 2015 werd eveneens een informatieaanvraag tot overname gericht aan de Nederlandse verbindingssambtenaar die op 20 november antwoordde dat: "Nederland niet verantwoordelijk is voor de overname van verzoekende partij, daar zij sinds 12 augustus 2011 niet meer in het bezit is van een geldige Nederlandse verblijfsvergunning."

Op 25 november 2015 repatrieerde de gemachtigde verzoekster onder escorte naar Belgrado.

Op onbekende datum keerde verzoekster terug naar België.

Verzoekster pleegde zowel voor als na haar repatriëring verschillende openbare ordefeiten, in hoofdzaak diefstallen in het kader van haar drugsproblematiek.

Op 8 juni 2017 nam de gemachtigde het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: R.

voornaam: M.

geboortedatum: [...]1985

geboorteplaats: P.

nationaliteit: Servië

In voorkomend geval, ALIAS:

B. M., geboren op [...]1985

B. D., geboren op [...]1985

M. Z., geboren te P. op [...]1985 van Servische nationaliteit

M. Z., geboren op [...]1985 van Joegoslavische herkomst

R. M., geboren op [...]1985

R. T., geboren op [...]1985

R. T., geboren op [...]1985

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldige inreisstempel.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene die op 25.11.2015 naar Servië-Montenegro werd gerepatriëerd en op een onbekend moment terug is gekeerd naar België heeft niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal (PV AN.12.LB.69999/2017 van PZ Antwerpen. Verder blijkt het dossier van betrokkene dat sinds haar terugkeer naar België ten laste van betrokkene volgende processen verbalen werd opgemaakt: PV AN.12.LB.094562/2016 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal, PV AN.22.LB.135035/2016 door PZ Antwerpen wegens aanmatiging en PV AN.12.LB.000544/2017 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal.

Bovendien heeft betrokkene voor haar repatriëring naar haar land van herkomst ook inbreuken gepleegd op de openbare orde. In de periode 2012 tot 2015 werden er ten laste van betrokkene 6 PV's opgemaakt wegens volgende feiten: aanmatiging, gewone diefstal, zware diefstal en opzettelijke slagen en/of verwondingen, allen door PZ Antwerpen.

Gezien de recidive, de recentheid en de veelvuldigheid van de feiten blijkt dat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene die op 25.11.2015 naar Servië-Montenegro werd gerepatriëerd en op een onbekend moment terug is gekeerd naar België heeft niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal (PV AN.12.LB.69999/2017 van PZ Antwerpen. Verder blijkt het dossier van betrokkene dat sinds haar terugkeer naar België ten laste van betrokkene volgende processen verbalen werd opgemaakt: PV AN.12.LB.094562/2016 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal, PV AN.22.LB.135035/2016 door PZ Antwerpen wegens aanmatiging en PV AN.12.LB.000544/2017 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal.

Bovendien heeft betrokkene voor haar repatriëring naar haar land van herkomst ook inbreuken gepleegd op de openbare orde. In de periode 2012 tot 2015 werden er ten laste van betrokkene 6 PV's opgemaakt wegens volgende feiten: aanmatiging, gewone diefstal, zware diefstal en opzettelijke slagen en/of verwondingen, allen door PZ Antwerpen.

Gezien de recidive, de recentheid en de veelvuldigheid van de feiten blijkt dat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat Zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene die op 25.11.2015 naar Servië-Montenegro werd gerepatriëerd en op een onbekend moment terug is gekeerd naar België heeft niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal (PV AN.12.LB.69999/2017 van PZ Antwerpen. Verder blijkt het dossier van betrokkene dat sinds haar terugkeer naar België ten laste van betrokkene volgende processen verbalen werd opgemaakt: PV AN.12.LB.094562/2016 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal, PV AN.22.LB.135035/2016 door PZ Antwerpen wegens aanmatiging en PV AN.12.LB.000544/2017 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal.

Bovendien heeft betrokkene voor haar repatriëring naar haar land van herkomst ook inbreuken gepleegd op de openbare orde. In de periode 2012 tot 2015 werden er ten laste van betrokkene 6 PV's opgemaakt wegens volgende feiten: aanmatiging, gewone diefstal, zware diefstal en opzettelijke slagen en/of verwondingen, allen door PZ Antwerpen.

Gezien de recidive, de recentheid en de veelvuldigheid van de feiten blijkt dat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Het feit dat betrokkene in Nederland een zoon L. R. (°27.05.2003) heeft met wie zij een omgangsrecht heeft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Uit de informatie van de verbindingssambtenaar Nederland (dd 27.11.2015) blijkt dat betrokkene zoon reeds in 2009 uit het huis werd geplaatst wegens de precare gezinssituatie en dat betrokkene sinds januari 2015 haar zoontje niet meer bezocht. Uit het verslag van de politie (mail dd 08.06.2017) blijkt bovendien dat betrokkene haar zoon de laatste twee jaar niet meer heeft bezocht en dat enkel haar ouders contact onderhouden met haar zoon.

Ook het feit dat betrokkenes ouders en zus in België verblijven geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met haar zoon, haar ouders en zus.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Servië-Montenegro.

[...]

Op 8 juni 2017 nam de gemachtigde ook de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar. Tegen deze beslissing diende verzoekster eveneens een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 206 079.

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In haar enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Zij licht haar middel toe als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven.

De Raad van State oordeelde in dat opzicht reeds dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van het artikel 8 EVRM. (Zie R.v.S. 28/01/2002, n° 102.960 en 4/03/2002, n° 104.280.)

De Raad van State kwam in het hieronder geciteerde arrest tot het besluit dat er sprake was van een manifeste beoordelingsfout :

“(…) avoir décidé que la suspension, pour une durée incertaine, fut-elle en principe limitée, des liens familiaux du requérant, ne constitue pas des circonstances exceptionnelles justifiant la demande d'autorisation de séjour en Belgique” (C.E. 8 février 2002, n°103.410)

Een beperking van een fundamenteel grondrecht kan enkel in de gevallen voorzien door artikel 8§2 van het EVRM :

« geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. »

Ook hierover sprak de Raad van State zich reeds uit als volgt :

« Une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée », et que « une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment à la défense et à la prévention des infractions pénales ».

(C.E., n° 78711, 11 février 1999 ; CE, n° 105.428, 9 avril 2002)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest REES van 17/10/1986 gesteld, dat, om de verplichtingen van een Staat te bepalen, er een evenwicht moet worden bewaard tussen, aan de ene kant het algemeen belang en aan de andere kant de belangen van het individu, en dat de criteria van artikel 8§2 EVRM in dat verband een nuttige richtlijn vormen.

Een inbreuk op artikel 8 EVRM is dan ook alleen maar toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden die voorzien worden door het Verdrag, en indien ze daarenboven noodzakelijk is in een democratische samenleving.

(« La mise en œuvre de la Convention européenne des droits de l'Homme », Ed. du jeune Barreau de Bruxelles. 1994, pag.92.)

"En particulier, la règle de proportionnalité postule l'exclusivité du moyen: non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le SEUL moyen apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la mesure la moins restrictive"

(VELU, ERGEC « La Convention Européenne des Droits de l'Homme », Bruylant Bruxelles, 1990, n° 194 en SWARTENBROECKS, « Les AR interdisant à des étrangers non-C.E.E. de résider dans certaines communes sont-ils compatibles avec les engagements internationaux de la Belgique? », R.D.E., 1994, n° 78, pag. 301).

Deze vereiste van proportionaliteit legt aan een overheid de verplichting op om een afweging te maken tussen het beoogde doel, noodzakelijk voor het algemene belang, en de ernst van de inbreuk op de bescherming van het particulier belang.

« Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et proportionné au but légitime recherché ; qu'il incombe à l'autorité de montrer dans la motivation formelle de la décision d'expulsion qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale. »

(zie CE 9/04/02, n° 105.428 in dezelfde zin : CEDH, arrest « BERREBAH » van 21 juni 1988, série. A n° 138, p. 24; CEDH, arrest "BARTHOLD", o. c., §§ p5-59; CE, arresten n° 66.292 van 16 mei 1997, n° 68.643 van 26 sept 1997, en n° 78.711 van 1 feb 1999.)

Het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) bepaalt dat in elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, een staat het hoger belang van het kind in overweging moet nemen.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) mogelijks schendt. De staten moeten een belangenafweging maken. Het gaat om een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende oog hebben voor het hoger belang van het kind.

Het is in het belang van L. dat zijn moeder in de buurt is. Niets kan de band vervangen tussen een moeder en haar kind. Zij wil alles doen om bevrijd te geraken van haar drugsverleden om er te kunnen zijn voor hem als moeder.

Gelet op al hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster aan de Belgische Staat te mogen blijven in ons land, daar zij de moeder is van een kind met Nederlandse nationaliteit en daar haar ouders, broers en zussen allemaal in België verblijven.

De inbreuken die verzoekster pleegde op de openbare orde betreffen kleine winkeldiefstallen, waar zij erg veel spijt van heeft. Een en ander dient geplaatst te worden in de juiste context. M. R. is ernstig op de dool geraakt ten gevolge van een ernstige drugsproblematiek. Zij tracht haar leven terug op orde te krijgen. Eens zij controle heeft over haar verslaving, zal zij geen diefstallen meer moeten plegen om te kunnen overleven. Het hoger belang van het kind primeert – het is uiterst belangrijk voor moeder en zoon dat hun band niet verloren gaat door een repatriëring van M. R. naar Servië.”

Verzoekster wijst op het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven, beschermd door artikel 8 van het EVRM. Ze verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waaruit zou blijken dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en een schending van artikel 8 van het EVRM. Oordelen dat een schorsing van de familiale banden voor een onbepaalde duur geen buitengewone omstandigheden uitmaken, zou een manifeste beoordelingsfout uitmaken volgens de Raad van State. Verzoekster vervolgt het theoretisch discours door te stellen dat een beperking van het fundamenteel grondrecht enkel kan in de gevallen voorzien in artikel 8, § 2 van het EVRM en zij citeert rechtspraak waarin de Raad van State meent dat een verwijderingsmaatregel, die een inmenging in het privéleven van een vreemdeling uitmaakt, enkel toegestaan is wanneer het noodzakelijk is in een democratische samenleving bijvoorbeeld voor het verweer tegen of het verhinderen van strafrechtelijke inbreuken. Vervolgens verwijst verzoekster naar rechtspraak van het EHRM, zoals de arresten Rees, Berrehab en Barthold teneinde de noodzaak te onderstrepen dat de overheid de verplichting heeft om een afweging te maken tussen het beoogde doel, noodzakelijk voor het algemeen belang en de ernst van de inbreuk op de bescherming van het particulier belang. Meer specifiek met betrekking tot het hoger belang van het kind, verwijst verzoekster naar het arrest Jeunesse waaruit blijkt dat bij de belangenafweging waartoe de staten gehouden zijn, voldoende belang moet worden toegekend aan het hoger belang van het kind.

Concreet stelt verzoekster dat het in het belang is van haar zoon dat zij in de buurt is en dat niets de band kan vervangen tussen een moeder en haar kind. Ze wijst erop dat het uiterst belangrijk is voor moeder en zoon dat hun band niet verloren gaat door een repatriëring naar Servië. Tegelijk stelt ze alles te willen doen om bevrijd te geraken van haar drugsverleden om er te kunnen zijn voor hem als moeder. In deze voegt verzoekster bij het verzoekschrift een schrijven van het afkickcentrum “ADIC”. Ze verzoekt de Belgische staat te mogen blijven in België daar zij de moeder is van een Nederlands kind en haar ouders, broers en zussen allemaal in België verblijven. Aangaande de inbreuken op de openbare orde, wijst ze erop dat ze deze betreurt en deze in de juiste context dienen geplaatst te worden nu zij erkent op de dool te zijn geraakt als gevolg van haar drugsproblematiek en deze heeft gepleegd om te kunnen overleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, § 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Verzoekster legt in haar betoog de nadruk op haar band met haar minderjarige zoon R.L. Ze wijst erop dat niets de band kan vervangen tussen een moeder en haar kind. Ze zou alles willen doen om bevrijd te geraken van haar drugsverleden om er te kunnen zijn voor hem als moeder.

De Raad volgt dat uit de rechtspraak van het Hof aangaande artikel 8 van het EVRM blijkt dat een kind geboren uit een huwelijk of binnen een samenwonend koppel, *ipso iure* deel uitmaakt van die relatie. (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30). Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met "gezinsleven". Om een voldoende graad van "gezinsleven" vast te stellen is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, § 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' beschouwd (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, § 35. EHMR 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 32; EHRM 24 april 1996, nr. 21794/93, C. v. België, § 25).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een belangenafweging, nu zij de proportionaliteit van haar verwijderingsbeslissing heeft toegelicht waaruit in principe *prima facie* kan afgeleid worden dat de gemachtigde het gezinsleven tussen de moeder en het kind heeft aangenomen, doch weliswaar verschillende bemerkingen heeft gemaakt. Het komt verweerder in de nota niet toe om a *posteriori* het gezinsleven tussen moeder en kind alsnog in vraag te stellen. Zeker weze erkend dat in deze zich duidelijk geen klassieke moeder en kind relatie voordoet, doch uit de voormelde rechtspraak blijkt dat het vermoeden van een gezinsband tussen een ouder en een kind slechts zeer uitzonderlijk wordt weerlegd. Zowel de gemachtigde als verweerder in de nota verwijzen naar het feit dat het kind uit het huis werd geplaatst wegens de precare gezinssituatie in 2009, echter ook in de voormelde zaak Gül wees de overheid op een situatie van plaatsing in een pleeggezin om aan te tonen dat de ouders niet in de mogelijkheid waren om hun ouderlijke verantwoordelijkheid op te nemen. Dit volstond voor het Hof

op zich niet om de aanwezigheid van het gezinsleven niet te aanvaarden en de gemachtigde lijkt die conclusie uit de plaatsing in de bestreden beslissing evenmin te trekken. Tegelijk werpt verweerder in de nota op dat niet aangetoond is in welke mate verzoekster effectief bijdraagt tot de opvoeding van haar zoon, doch ook dit gegeven op zich nam het Hof in de voormelde zaak Boughanemi niet aan om de natuurlijke band tussen de ouder, die overigens tot verschillende gevangenisstraffen werd veroordeeld *quod non in casu*, en het kind als verbroken te beschouwen. De gemachtigde betwist in de bestreden beslissing tot slot evenmin dat verzoekster een omgangsrecht heeft met haar kind.

De Raad gaat bijgevolg na of de gemachtigde bij zijn belangenafweging of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. De Raad erkent hierbij dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118-120; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, § 143 - 144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan van de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben. Het Hof toont zich ook gevoelig voor een situatie waarin een ouder gedurende jaren wordt verhinderd een effectief gezinsleven te onderhouden met zijn of haar kind, indien dit zich voordoet in een cruciale ontwikkelingsfase van het kind (EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario t. Zwitserland, § 77).

De gemachtigde motiveerde in de bestreden beslissing aangaande de zoon en de familieleden uitdrukkelijk als volgt:

“Het feit dat betrokkene in Nederland een zoon L. R. (°27.05.2003) heeft met wie zij een omgangsrecht heeft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Uit de informatie van de verbindingsambtenaar Nederland (dd 27.11.2015) blijkt dat betrokkene zoon reeds in 2009 uit het huis werd geplaatst wegens de preciaire gezinssituatie en dat betrokkene sinds januari 2015 haar zoontje niet meer bezocht. Uit het verslag van de politie (mail dd 08.06.2017) blijkt bovendien dat betrokkene haar zoon de laatste twee jaar niet meer heeft bezocht en dat enkel haar ouders contact onderhouden met haar zoon. Ook het feit dat betrokkenes ouders en zus in België verblijven geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met haar zoon, haar ouders en zus.”

Daarnaast wordt eveneens uitvoerig ingegaan op de talrijke openbare orde feiten, die verzoekster in het verzoekschrift niet betwist. Het gaat om PV's aangaande gewone en zware diefstal, aanmatiging en opzettelijke slagen en verwondingen, waarnaar de gemachtigde in de bestreden beslissing verwijst. De gemachtigde stelt dat gezien de recidive, de recentheid en de veelvuldigheid van de feiten blijkt dat verzoekster een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

In casu blijkt dat de door de gemachtigde aangehaalde feiten stroken met de gegevens van het administratief dossier. De plaatsing van het kind sedert 2009 in een Nederlands pleeggezin wegens de preciaire gezinssituatie en het feit dat verzoekster sinds januari 2015 haar kind niet meer bezocht, doch wel haar ouders wordt noch in het verzoekschrift, noch ter zitting betwist. Meer nog, de raadvrouw van verzoekster erkent ter zitting dat het gedurende deze periode niet aangewezen was dat het kind zou geconfronteerd geweest zijn met de zeer ernstige fysieke situatie waarin ze zich bevond als gevolg van haar ernstige drugsproblematiek, HIV en de sporen die het nalaat maanden als dakloze in België te moeten leven. De Raad kan hierbij *prima facie* enkel vaststellen dat het kind *de facto* reeds jaren in Nederland gescheiden van diens moeder leeft en dat *de facto* dus reeds een zekere afstandsrelatie bestaat en dit omwille van de moeilijke situatie van verzoekster, ook al is de afstand tussen het Antwerpse waar verzoekster lijkt te verblijven en Zuid-Nederland waar het kind is opgenomen in een pleeggezin relatief beperkt. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat het omgangsrecht dat verzoekster heeft met haar kind en dat ze ook blijkens het dossier gedurende jaren correct kon

uitoefenen, beperkt is in frequentie van eenmaal om de twee maanden. Waar verzoekster verwijst naar het feit dat ze tracht haar leven terug op orde te krijgen doordat ze contact genomen heeft met het afkickcentrum, moet de Raad vaststellen dat het attest van Adic van 19 juni 2017 eerder karig is gemotiveerd en enkel stelt dat verzoekster recent een week in het zorgprogramma van Adic verbleef, hetgeen *prima facie* kort lijkt in het licht van de geschetste problematiek. Het lijkt op grond van dit attest *prima facie* moeilijk aan te nemen dat de positieve intenties die blijken door zich aan te melden bij een afkickcentrum en er een week te verblijven thans reeds volstaan om aan te nemen dat recidive inzake diefstal niet langer hoeft gevreesd te worden.

Waar verzoekster vraagt te mogen blijven in België, aangezien haar zoon die de Nederlandse nationaliteit heeft en haar ouders, broers en zussen ook in België verblijven, is het de Raad niet geheel duidelijk waarop verzoekster doelt met het in België mogen blijven. Er weze aangestipt dat de thans bestreden beslissing enkel een verwijderingsmaatregel betreft en geen weigering van verblijf. De Raad heeft in de huidige procedure hoe dan ook niet de bevoegdheid een verblijfsmachtiging, een verblijfsrecht of een beschermingsstatus toe te kennen. Ter zitting wordt door verweerder bevestigd dat de ouders van verzoekster en haar zussen en broers inderdaad beschikken over een onbeperkt verblijf in België, doch de gemachtigde heeft ook aan deze familiebanden een belangenafweging gewijd en verweerder stipt in de nota terecht aan dat vooraleer tussen een ouder en een meerderjarig kind, of tussen andere familiebanden een beschermingswaardig gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt aangenomen bijkomende elementen van afhankelijkheid moeten worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Ter zitting aan de raadvrouw van verzoekster gevraagd of er een bijkomende afhankelijkheid van de ouders, zussen of broers kan aangetoond worden, ontkent zij dit.

Verzoekster stelt tot slot dat het uiterst belangrijk is voor de moeder en haar kind dat hun band niet verloren gaat door een repatriëring van verzoekster naar Servië. De Raad erkent dat het niet verbreken van de band tussen een moeder en een kind dient gevrijwaard te blijven doch wijst er in deze opnieuw op dat de huidige band die verzoekster met haar kind heeft ook reeds op een zekere manier een afstandsrelatie betreft. Een verwijderingsmaatregel betreft op zich een tijdelijke maatregel en verzoekster gaat niet in op het argument van de gemachtigde dat zij, voor wat betreft de tijdelijke verwijderingsmaatregel, via moderne communicatiemiddelen het contact kan onderhouden met haar zoon en familieleden in België. Een onmiskenbare doortastende invloed van de verwijderingsmaatregel op de band die verzoekster thans heeft met haar kind en familie is *prima facie* niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM lijkt, wat betreft de thans bestreden verwijderingsmaatregel, *prima facie* niet aangetoond.

Waar verzoekster eveneens de schending heeft aangevoerd van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft zij nagelaten toe te lichten op welke wijze het bestreden bevel deze wetsbepalingen schendt, dermate dat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

Het enig middel is niet ernstig.

Verzoekster heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES